

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Za zdravé a krásné Holešovsko, spolek**, se sídlem Míru 316, Holešov, proti žalované: **Industry Servis ZK, a.s.**, se sídlem Tovární 1268, Holešov, za účasti: 1. **Ing. J. Č.**, bytem N. V. 654, Z. – K., 2. **J. N.**, bytem K P. 307/9, K. – V., o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1.2.2013, č.j. PAS/INF/05/2012,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 1.2.2013, č.j. PAS/INF/05/2012, a ze dne 26. 11. 2012, č.j. INF/05/2012-4, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** poskytnout žalobci informaci o výši celkového čistého příjmu předsedy představenstva J. N. dle základního platového tarifu a dle pravidelných a mimořádných odměn za období od 1.1.2010 do 30.10.2012 a informaci o výši celkového čistého příjmu místopředsedy představenstva Ing. J. Č. dle základního platového tarifu a dle pravidelných a mimořádných odměn za období od 1.1.2010 do 30.10.2012.

- III. Žalovaná **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou ke zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 2. 2013, č.j. PAS/INF/05/2012, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 11. 2012, č.j. INF/05/2012-4, o částečném odmítnutí poskytnutí informací.

I. Podstata věci

Žádostí o informace ze dne 9. 11. 2012, podanou podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o poskytování informací“), žalobce požádal žalovanou o poskytnutí následujících informací:

1. Celkový čistý příjem J. N. dle základního platového tarifu za období od 1. 1. 2010 do 30. 10. 2012
2. Celkový čistý příjem J. N. dle pravidelných a mimořádných odměn za období od 1. 1. 2010 do 31. 10. 2012
3. Celkový čistý příjem Ing. J. Č. dle základního platového tarifu za období od 1. 1. 2010 do 30. 10. 2012
4. Celkový čistý příjem Ing. J. Č. dle pravidelných a mimořádných odměn za období od 1. 1. 2010 do 31. 10. 2012
5. Veškeré náklady spojené s honorováním advokátní kanceláře Juráš v souvislosti se stížnostmi na Ing. Z. V. adresované České asociaci hydrogeologů
6. Celkový finanční příspěvek na činnost žalované ze strany Zlínského kraje v roce 2009, 2010, 2011 a 2012.

V průběhu řízení před žalovanou J. N. a Ing. J. Č. vyjádřili svůj nesouhlas s poskytnutím požadovaných informací. Podle jejich přesvědčení potenciální znalost veřejnosti o výši jejich příjmů jakožto zaměstnanců žalované není natolik potřebná v politickém smyslu, aby ospravedlnila nerovné postavení mezi pracovníkem povinného subjektu a zaměstnanci soukromé sféry. Akcentovali též negativní postoje a hodnocení svých osob v médiích, které se dotýkají jejich cti a důstojnosti, v souvislosti s kritikou realizace projektu Strategická průmyslová zóna Holešov (dále jen „SPZ Holešov“).

Žalovaná poskytla dne 26. 11. 2012 žalobci informaci k bodu 5. žádosti. Ke zbytku žádosti vydala dne 26. 11. 2012 rozhodnutí, kterým informace pod bodem 1. až

4. a 6. žádosti odmítla poskytnout. Odůvodnila to tím, že se v případě odměny za práci jedná o součást soukromého majetku zaměstnanců, tudíž o osobní údaj ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, který zaměstnavatel může sdělit jen se souhlasem zaměstnance. Dále žalovaná uvedla, že finanční částka vyplacená J. N. a Ing. J. Č. nebyla poskytnuta z veřejných prostředků. Žalovaná hospodaří se svým majetkem, nikoli s majetkem patřícím akcionáři, a není právnickou osobou zřízenou k plnění úkolů veřejné správy, která hospodaří s veřejnými prostředky ve smyslu § 2 písm. g) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů.

Proti rozhodnutí o částečném odmítnutí poskytnutí informací podal žalobce odvolání, které představenstvo žalované zamítlo s tím, že zakladatelem žalované byly osoby soukromého práva a žalovaná byla založena za účelem podnikání. Až později se v důsledku smlouvy o převodu cenných papírů stal majitelem akcií Zlínský kraj. Veřejnoprávní prvek spočívá podle představenstva žalované pouze v tom, že takový úkon musel být schválen podle zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (dále jen „zákon č. 129/2000 Sb.“). Podle představenstva žalované se v případě J. N. a Ing. J. Č. nejedná o veřejně činné osoby, funkcionáře ani zaměstnance veřejné správy a informace požadované žalobcem nevypovídají nic o samotné činnosti těchto osob. Na požadované informace nadto dopadá ochrana ve smyslu § 8a zákona o poskytování informací.

Závěry žalovaného nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce předně namítá, že žalovaná je povinným subjektem podle zákona o poskytování informací, a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č.j. 8 As 57/2006 – 67, zdůrazňuje, že klíčovým pro posouzení této otázky je vztah Zlínského kraje k žalované. V této souvislosti je irelevantní, zda Zlínský kraj vystupuje z pozice zakladatele či nabyvatele žalované, neboť v obou případech dochází k tomu, že územně samosprávný celek převede část svých prostředků do obchodní společnosti a tím vyloučí určitou část své činnosti z kontroly veřejností. Zlínský kraj pak vykonává oprávnění jediného akcionáře. V případě žalované jednoznačně převažuje veřejnoprávní aspekt její činnosti a žalovaná je subjektem hospodařícím s veřejnými prostředky.

Žalobce dále namítá, že členové představenstva žalované jsou příjemci veřejných prostředků. Jestliže z veřejných prostředků žalované, jako povinného subjektu hospodařícího s veřejnými prostředky, pocházejí příjmy osob, k nimž se žádost o informace vztahovala, jsou tyto osoby příjemci veřejných prostředků a je povinností žalované informace poskytnout. Odkaz žalované na nutnost chránit osobní údaje je podle žalobce nepřipadný; v této souvislosti žalobce poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č.j. 5 As 57/2010 – 79, podle kterého

§ 8b odst. 1 zákona o poskytování informací představuje zákonnou výlukou ve vztahu k ochraně osobních údajů.

Není proto podle žalobce důvodu, aby pod pojem „příjemci veřejných prostředků“ nespadali členové představenstva žalované, jejichž příjmy pocházejí od subjektu hospodařícího s veřejnými prostředky. Opět je třeba vycházet z vazeb mezi žalovanou a Zlínským krajem, byť formálně nejsou členové představenstva žalované přímo zaměstnanci veřejné správy. Shodný názor vyplývá též z rozhodovací praxe Ministerstva vnitra, odboru dozoru a kontroly veřejné správy, na kterou žalobce odkazuje.

Na základě výše uvedených argumentů se žalobce domáhá, aby soud zrušil jak žalobou napadené rozhodnutí představenstva žalované, tak rozhodnutí žalované o částečném odmítnutí poskytnout informace vydané v prvním stupni, a zároveň žalované uložil povinnost poskytnout informace požadované v bodě 1. až 4. žádosti. Žalobce setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalované

Žalovaná především zdůrazňuje, že nikdy nezpochybňovala, že je povinným subjektem podle zákona o poskytování informací. Nesouhlasí však se závěrem, že členové představenstva žalované jsou příjemci veřejných prostředků ve smyslu § 8b zákona o poskytování informací. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č.j. 8 As 57/2006-67, je podle žalované nepřipadný, neboť se vztahuje k právnímu stavu před novelizací zákona o poskytování informací, která byla provedena zákonem č. 61/2006 Sb., kterým se mění zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), ve znění zákona č. 81/2005 Sb., a zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 61/2006 Sb.“).

Žalovaná zdůrazňuje, že jako akciová společnost, jejímž jediným akcionářem je Zlínský kraj, nehospodář pouze s veřejnými prostředky, což akceptoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2008, č.j. 8 As 57/2006 – 67. Ostatně, také zákonodárce v důvodové zprávě k zákonu č. 61/2006 Sb. výslovně předpokládá existenci veřejných institucí, jež nehospodář s veřejnými prostředky.

Podle žalované tedy nelze v dané věci aplikovat § 8b zákona o poskytování informací, neboť mzdy či odměny dotčených osob nepochází z veřejných prostředků. Stejně tak prostředky, s nimiž žalovaná jako akciová společnost hospodář, nejsou součástí rozpočtu Zlínského kraje.

Pokud by se soud s právním názorem žalované neztotožnil, žalovaná akcentuje nutnost provedení tzv. testu proporcionality; výsledkem by nutně byla nepřiměřenost případného zásahu – poskytnutí požadovaných informací - do práva na ochranu

soukromí a ochranu osobních údajů předsedy a místopředsedy představenstva žalované J. N. a Ing. J. Č. Dotčení členové představenstva žalované nemají postavení veřejných funkcionářů, popř. ani jinak veřejně činných osob, pro které by měli strpět zásah do svého soukromí. Takové jejich postavení nelze dovozovat z toho, že předmět činnosti žalované souvisí se zajištěním veřejně prospěšného cíle. Poskytnutím požadovaných informací by byly odkryty jejich komplexní majetkové poměry, neboť jsou požadovány informace o příjmech za poměrně dlouhé časové období.

Žalovaná v této souvislosti upozorňuje na rozsudky Soudního dvora ve spojených věcech C-465/00, C-138/01 a C-139/01 ze dne 20. 5. 2003 a C-92/09 a C-93/09 ze dne 9. 11. 2010, v nichž byla akcentována nutnost pečlivého poměrování transparentnosti poskytování veřejných podpor na jedné straně a nezbytnosti zajistit dostatečnou míru ochrany soukromí a osobních údajů.

Žalovaná doplňuje, že ačkoliv tato část argumentace nebyla obsažena v žalobou napadeném rozhodnutí, důvodem odmítnutí poskytnout požadované informace byla právě ochrana osobních údajů.

Žalovaná proto navrhla žalobu zamítnout jako nedůvodnou; své procesní stanovisko během řízení před soudem nezměnila.

IV. Právní posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud o věci rozhodl bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Soud k argumentaci účastníků řízení, jejímž předmětem je spor o otázku kolize práva na informace s právem na ochranu soukromí (zde majetkových poměrů členů představenstva žalované) jako ústavně chráněných práv na stejné úrovni, a o otázku toho, zda v případě příjmu a odměn členů představenstva žalované lze vůbec hovořit o veřejných prostředcích, předesílá, že tato otázka byla mimo jiné v průběhu řízení o žalobě předmětem posouzení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jakož i informace o rozhodovací činnosti jeho rozšířeného senátu jsou dostupné na www.nssoud.cz).

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012 - 62, dospěl k závěru, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle § 8b zákona o poskytování informací zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti

povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně (pozn. zvýrazněno zdejším soudem). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zde navázal na svůj předchozí rozsudek ze dne 1. 6. 2010, č.j. 5 As 64/2008-155, publ. pod č. 2109/2010 Sb. NSS, v němž dospěl k závěru, že znění a systematika zákona o poskytování informací nedává možnost, aby byl v každém jednotlivém případě poměřován zájem na poskytnutí informace s právem na ochranu soukromí; úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků.

Závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012 – 62, plně dopadají i na nyní posuzovanou věc, a zdejší soud z nich proto vycházel při posouzení mezi účastníky sporných právních otázek.

Podle § 2 odst. 1 zákona o poskytování informací jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Podle § 8a zákona o poskytování informací informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 8b odst. 1 zákona o poskytování informací povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.

Podle § 8b odst. 2 zákona o poskytování informací se ustanovení § 8b odstavce 1 zákona o poskytování informací nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území.

Podle § 8b odst. 3 zákona o poskytování informací se základní osobní údaje podle § 8b odstavce 1 poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

IVa. Povaha žalované jako subjektu hospodařícímu s veřejnými prostředky

Žalobce ve vztahu k povaze žalované jako subjektu hospodařícímu s veřejnými prostředky správně odkázal na závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č.j. 8 As 57/2006 – 67, že u akciové společnosti založené územním samosprávným celkem, jejíž orgány jsou vytvářeny tímto územním samosprávným celkem jako jediným akcionářem společnosti, který zároveň zákonem stanovenými prostředky vykonává dohled nad činností akciové společnosti plnící veřejný účel,

převažují znaky svědčící o její veřejné povaze, a jedná se tedy o veřejnou instituci. Tento závěr je plně aplikovatelný na nyní posuzovanou věc.

V této souvislosti není správný argument žalované, že aplikace závěrů citovaného rozsudku na nyní posuzovanou věc nedopadá, neboť podle žalované Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 8 As 57/2006-67 vycházel z právního stavu před novelizací zákona o poskytování informací zákonem č. 61/2006 Sb. Soud zdůrazňuje, že z právní úpravy zákona o poskytování informací, ve znění novely č. 61/2006 Sb., vycházel i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném rozsudku č.j. 8 As 55/2012-62, a v souvislosti s tím, kdo je povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona o poskytování informací, zdůraznil, že „(p)ovinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Zákon hovoří o „informacích vztahujících se k jejich působnosti“, ovšem současně z výčtu povinných subjektů plyne, že tato „působnost“ se týká i veřejných institucí, tedy entit odlišných od státních orgánů, územních samosprávných celků a jejich orgánů. Tyto entity typicky vykonávají veřejnou správu nevrchnostenskými formami činnosti (například budují a udržují určité stavby, třeba silnice a dálnice, vodní díla aj.) nebo dokonce ani nevykonávají veřejnou správu v úzkém slova smyslu a, jsouce součástí státu nebo jiných veřejnoprávních korporací nebo s nimi právně úzce svázány anebo jimi toliko fakticky ovlivňovány, obstarávají jinými způsoby věci typicky ve veřejném zájmu nebo určené pro veřejnost (poskytují zcela nebo zčásti prostřednictvím tržního mechanismu určité služby související více či méně s veřejným zájmem, například provozují letiště, sportoviště, koupaliště, kulturní a umělecké instituce, městskou hromadnou dopravu, vyrábějí elektřinu, provádějí jiné faktické činnosti jako například vědecký výzkum, nejrůznější měření, analýzy aj.) anebo jsou jen a pouze právně spojeny se státem nebo jinými veřejnoprávními korporacemi nebo jimi fakticky ovlivňovány (např. jakékoli obchodní korporace ovládané státem, obcemi či kraji nebo národní podnik)... povinnost povinných subjektů poskytovat informace se vztahuje na veškeré aspekty jejich činnosti, ať již mají povahu veřejné správy, anebo nikoli a ať již se dané informace týkají vlastního jádra činnosti daného povinného subjektu, anebo činností majících ve vztahu k jádrové činnosti toliko povahu činností doprovodných, servisních, provozních, přímo či nepřímo s ní souvisejících apod., přičemž vyloučeny z poskytování jsou z takto široce vymezeného rozsahu jen takové informace, na něž se vztahují omezení plynoucí ze zákona o svobodném přístupu k informacím či jiných zákonů jsoucích v tomto ohledu ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím v poměru speciality...“ (pozn. zvyrazněno zdejším soudem).

Zdejší soud dále zdůrazňuje, že shodné závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 5. 2008, č.j. 8 As 57/2006-67, byly dále plně převzaty a rozvinuty též v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2014, č.j. 5 As 75/2013-53, který byl vydán po účinnosti zákona č. 61/2006 Sb.

V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud potvrdil platnost závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 57/2006-67, odkázal na závěry Ústavního soudu, obsažené v jeho nálezech ze dne 27. 2. 2003, sp. zn. III. ÚS 686/02, a ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06, přičemž tyto závěry aplikoval v konkrétním případě na společnost Liberecká IS, a.s., a to následujícím způsobem: „Z hlediska osoby zřizovatele stěžovatele, resp. zakladatele, není v nyní projednávané věci pochyb o tom, že jakkoliv je stěžovatel akciovou společností, která byla založena v souladu s tehdy platným zákonem č. 513/1991 Sb., obchodním zákoníkem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), je jeho zakladatelem Statutární město Liberec jako územně samosprávný celek. Od této skutečnosti se odvíjí i posouzení druhého hlediska, tj. který subjekt vytváří jednotlivé orgány stěžovatele dříve podle obchodního zákoníku a nyní podle zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (dále jen „zákon o obchodních korporacích“). Tím je opět Statutární město Liberec, ať již přímo ve vztahu k valné hromadě nebo zprostředkovaně jejím prostřednictvím...Dalším kritériem, kterým je třeba se zabývat, je existence či neexistence státního dohledu nad činností stěžovatele. Rovněž zde je nutné vycházet z konkrétní posuzované situace, tj. míry dohledu, kterou Statutární město Liberec disponuje ve vztahu k činnosti stěžovatele, nikoliv z existence či neexistence státního dohledu nad činností akciových společností obecně. Nemusí jít nutně o vrchnostenskou kontrolu, ale postačí dohled, který může konkrétní subjekt (Statutární město Liberec) vykonávat ve vztahu ke konkrétnímu jinému subjektu (stěžovateli), byť i na základě předpisů soukromého práva, např. dříve obchodního zákoníku a nyní zákona o obchodních korporacích. Statutární město Liberec pak jako jediný akcionář stěžovatele může vykonávat dohled nad jeho činností prostřednictvím jím, resp. valnou hromadou volených orgánů společnosti...V neposlední řadě je třeba posoudit, zda je účel stěžovatele soukromý nebo veřejný... dle stanov stěžovatele účelem jeho založení Statutárním městem Liberec byl kontinuální rozvoj Informačního systému města a zajištění všech potřebných služeb spojených s jeho provozováním, zpracovávání projektů, řízení implementace jednotlivých úloh a plné zajištění trvalé a kvalitní podpory. Dalším cílem stěžovatele bylo vybudování jednotné informační základny pro magistrát města a městem vybraných právnických osob městem zřízených, nebo právnických osob, ve kterých má město majetkovou, resp. kapitálovou účast alespoň 50%...[S]těžovatel byl založen Statutárním městem Liberec jako územním samosprávným celkem, jeho orgány jsou částečně přímo a částečně prostřednictvím valné hromady vytvářeny Statutárním městem Liberec, který současně zákonem stanovenými prostředky vykonává dohled nad činností stěžovatele, který plní veřejný účel. Jakkoliv je proto stěžovatel osobou soukromého práva, převažují u něj jednoznačně znaky svědčící o jeho veřejné povaze a jde proto o veřejnou instituci podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím...“.

Závěry vyslovené v citovaných rozsudcích Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 57/2006-67 a č.j. 5 As 75/2013-53 týkající se posouzení povahy povinného subjektu jako instituce hospodařící s veřejnými prostředky jsou tedy plně použitelné.

Kritéria pro určení, zda jde o instituci veřejnou nebo soukromou, nastolená výše citovanými rozsudky, je třeba aplikovat také na žalovanou.

V případě žalované se jedná o akciovou společnost se základním kapitálem ve výši 30 000 000 Kč, kterou vlastní na základě Smlouvy o úplatném převodu cenných papírů ze dne 14. 12. 2005 jediný akcionář – Zlínský kraj. Zlínský kraj jako veřejnoprávní korporace ve smyslu zákona č. 129/2000 Sb. tedy vstoupil do pozice 100% akcionáře. Jak se podává z listin, veřejně dostupných ve sbírce listin obchodního rejstříku, činnost žalované se týká zejména realizace záměru SPZ Holešov, a s tímto záměrem vstoupil Zlínský kraj do vlastnické struktury žalované (výroční zpráva za rok 2007). Všechny aktivity žalované vycházejí ze schválené strategie rozvoje společnosti, kterou je naplňován veřejně prospěšný záměr Zlínského kraje akcelarovat ekonomický potenciál kraje prostřednictvím podpory podmínek pro vstup významných investorů s cílem zvýšit jak celkovou ekonomickou produkci kraje, tak především rozšířit významným způsobem uplatnění lidských zdrojů a ekonomického potenciálu regionu (výroční zpráva za rok 2009).

Jak se podává z výroční zprávy za rok 2010, podnikatelská činnost žalované se v roce 2010 soustředila na splnění úkolů zadaných jediným akcionářem s tím, že zásadní vliv na rozsah spotřeby všech komodit, tedy lidské práce (osobní náklady), nakoupených služeb, zboží a materiálu, jakož míru opotřebení majetku, nezbytného pro zajištění zadaných úkolů, měla realizace potřeb spojených s dokončením výstavby technické a dopravní infrastruktury SPZ Holešov. Dále se ze zprávy např. podává, že významnou oblastí činnosti žalované v roce 2010 byla její spoluúčast při vyhledávání potencionálních investorů a to v úzké spolupráci s agenturou CzechInvest a Zlínským krajem. Do působnosti žalované spadalo i zajištění efektivní správy majetku Zlínského kraje, který je tvořen souborem pozemků a staveb v lokalitě SPZ Holešov. V průběhu roku 2009 byl rozpracován záměr Technologického parku Holešov, byla zpracována žádost o jeho zařazení do programu OPPI Prosperita II. výzva a záměr byl přihlášen u správce programu, kterým je Ministerstvo průmyslu a obchodu. Z výroční zprávy za rok 2012 se dále např. podává, že v průběhu roku se žalovaná podílela na provedení komplexního předkontrolního auditu, jehož cílem bylo odhalit případné nesrovnalosti v dokumentaci akce SPZ Holešov a odstranění možných nesouladů s podmínkami dle Rozhodnutí Správce programu. Tyto úkoly byly realizovány v úzké součinnosti s věcně příslušnými odbory Krajského úřadu Zlínského kraje. Z výročních zpráv dále vyplývá, že žalovaná pro Zlínský kraj realizuje služby v souvislosti s realizací projektu SPZ Holešov a to ve formě smluvně sjednaných dodávek pro Zlínský kraj. Tržby žalované jsou ovlivněny především rozsahem těchto služeb (např. výroční zpráva za rok 2010, 2012).

Z výše uvedeného je nepochybné, že Zlínský kraj prostřednictvím žalované, jako akciové společnosti, kterou v rozsahu 100% akcií vlastní, realizuje záměr SPZ Holešov a dalších potřeb kraje jako územně samosprávného celku a jeho občanů (obdobně jako společnost Liberecká IS, a.s., ve výše citovaném případě). Nejedná se

tedy o čistě „soukromý“ podnikatelský zájem žalované, ale primárně o záměr Zlínského kraje, který realizuje prostřednictvím akciové společnosti. V tomto ohledu je bez významu, zda Zlínský kraj byl ve vztahu k žalované zakladatelem či se stal jejím vlastníkem až později v důsledku nabytí 100% akcií, a že činnost žalované je financována prostřednictvím vlastního kapitálu, cizích bankovních zdrojů a dotačních prostředků. Žalovaná totiž svoji činnost vykonává v úzké součinnosti s představiteli a orgány Zlínského kraje a její kapitál je tvořen z podstatné části akciemi vlastněnými Zlínským krajem jako 100% vlastníkem a také prostředky veřejné podpory. Je proto podle zdejšího soudu zcela nepochybné, že žalovaná je subjektem hospodařícím s veřejnými prostředky, neboť u ní veřejnoprávní prvek převažuje. Žalovaná je nástrojem Zlínského kraje jako jediného akcionáře k realizaci koncepce rozvoje regionu v určité konkrétní lokalitě.

V případě odměn a platu předsedy a místopředsedy představenstva žalované proto podle soudu nemůže obstát argumentace, že se jedná o příjmy a odměny vygenerované soukromoprávní obchodní společností na základě podnikání se soukromým cílem a s prostředky, které nemají charakter veřejných prostředků; o takový způsob podnikání se v případě žalované, jak bylo výše podrobně argumentováno, nejedná. Soud nikterak nezpochybňuje legitimitu řešení realizace SPZ Holešov prostřednictvím akciové společnosti vlastněné Zlínským krajem, nicméně pak se nemůže představenstvo takové akciové společnosti vyhnout aplikaci § 8b zákona o poskytování informací.

IVb. Požadavek na provedení testu proporcionality

Na eventuálně vznesený požadavek žalované aplikovat v případě, že soud dospěje k závěru, že informace o výši příjmů předsedy a místopředsedy představenstva žalované se poskytují podle § 8b odst. 1 zákona o poskytování informací, tzv. test proporcionality, dává odpověď rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Ve výše citovaném rozsudku č.j. 8 As 55/2012 – 62 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že „[u]stanovení § 8b odst. 1 svoji nepodmíněnou dikcí (užitím slova „poskytne“ v rozkazovacím významu) naznačuje, že pro úvahu povinného subjektu, zda poskytnout informace o příjemcích veřejných prostředků, anebo ne, jsou-li splněny dále zákonem stanovené podmínky, není zásadně místo. Tyto podmínky jsou dány výčtem případů, v nichž se informace o příjemcích veřejných prostředků neposkytují (§ 8b odst. 2 zákona), z něhož a contrario plyne, že v ostatních případech se poskytují. Dále jsou dány zvláštním pravidlem o zúženém věcném rozsahu poskytnutých údajů (§ 8b odst. 3), které má zaručit, že osobní údaje o příjemci veřejných prostředků se žadateli o informaci poskytnou jen v takové míře, o níž zákonodárce usoudil, že vhodně vyvažuje zájem na poskytnutí informace a zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. ... Ve shodě s tím, k čemu dospěl rozšířený senát již v rozsudku ze dne 1. 6. 2010, č. j. 5 As 64/2008-155, č. 2109/2010 Sb. NSS, lze tedy shrnout, že samotné znění a systematika zákona nedává možnost, aby v případě poskytnutí informací o příjemcích veřejných prostředků bylo v každém jednotlivém

případě poměřováno, zda a v jaké míře má převážít zájem na poskytnutí informace, anebo zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. Úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv zde vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků, ovšem s tím, že zájem na ochraně soukromí těch, o nichž je informace poskytována, zohlednil vyloučením některých okruhů informací z režimu poskytování a stanovením omezeného věcného rozsahu poskytnutých informací v případech, kdy informace poskytnuty být mají.... Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 – 79, vyjádřil jednoznačný právní názor, že § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se vztahuje i na informace o platech poskytovaných z veřejných prostředků... Teleologickým výkladem proto nelze dovodit, že by se § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím neměl na poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků vztahovat, obecně vzato je naopak na místě závěr právě opačný, opřený především o silný veřejný zájem na účinné veřejné kontrole nakládání prostředky ve veřejné sféře, již v soudobých podmínkách České republiky prakticky nelze docílit jinak než využitím institutu veřejného přístupu k informacím. Obecně vzato tedy platí, že informace uvedeného druhu se poskytují. Pouze výjimečně se jejich poskytnutí může odepřít, pokud, jak bude dále vyloženo, pro to existují specifické závažné důvody, které v konkrétním případě převáží nad zájmem na transparentnosti hospodaření veřejné sféry... “ (pozn. zvýrazněno zdejším soudem).

V této souvislosti také rozšířený senát ve výše citovaném rozsudku č.j. 8 As 55/2012 – 62 zdůraznil, že nemá pochybnosti o úmyslu historického zákonodárce ve vztahu k otázce, zda se § 8b zákona o poskytování informací vztahuje konkrétně na platy zaměstnanců, pokud jsou placeny z veřejných prostředků (bod 62 citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu) (pozn. zvýrazněno zdejším soudem). Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu „[l]ze tedy mít za to, že zákonodárce při vědomí existence stávající díkce § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím i judikatury Nejvyššího správního soudu, která byla bezprostředně před jeho rozhodováním k uvedenému ustanovení vydána, neshledal, že je důvodu zákon měnit a dosavadní zákonnou úpravu ani její výklad korigovat... Je tedy zřejmé, že přinejmenším od tohoto okamžiku historický zákonodárce ponechal v právním řádu úpravu obsaženou v § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím s vědomím, že se vztahuje i na příjemce veřejných prostředků, kteří tyto prostředky dostávají formou platů, odměn a dalších obdobných plnění z veřejných rozpočtů, a to na všechny takové příjemce bez jakéhokoli omezení... “.

Rozšířený senát v citovaném rozsudku také vymezil okruh osob, u nichž výjimečně, pokud je veřejný zájem na transparentci hospodaření veřejné sféry zcela marginální, musí právo žadatele na poskytnutí informace ustoupit kolidujícímu právu na ochranu soukromí této osoby.

„Typově vzato se bude jednat o případy, u nichž budou současně (kumulativně) splněny následující podmínky: 1) osoba, o jejíž platových poměrech má být

poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně. K první z podmínek je třeba zdůraznit, že musí být vždy vykládána v kontextu zásady, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků (a jakýchkoli jiných osob placených za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků... se zásadně poskytují a jen výjimečně neposkytují. V pochybnostech je tedy na místě přiklonit se k poskytnutí, a nikoli k neposkytnutí informací.“.

Podle rozšířeného senátu je tedy třeba bez dalšího poskytnout informace o platech zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, těch, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných, zaměstnanců, podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, či zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit, zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby, případně zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu či jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.

Do této skupiny podle zdejšího soudu nepochybně spadají osoby ve funkcích předsedy a místopředsedy představenstva žalované, neboť jim přísluší obchodní vedení společnosti. Tyto osoby se tedy významným způsobem podílí na realizaci záměru SPZ Holešov v zájmu Zlínského kraje. Údaje o jejich platech a odměnách je tedy třeba v intencích závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu poskytnout a aplikace tzv. testu proporcionality se v tomto konkrétním případě v intencích závěrů rozšířeného senátu neprovádí. Soud tedy nemohl zveřejnění informací o platech poměřovat se zásahem do soukromí těchto osob, který spočívá ve zveřejnění podstatné části jejich majetkových poměrů ve vztahu k rokům 2010 až 2012. Argumentace žalované, že informace požadované žalobcem nevypovídají nic o samotné činnosti těchto osob, není podle soudu namístě právě z toho důvodu, že se jedná o osoby v řídicích pozicích žalované, které mají podstatný vliv na plnění cílů žalované podle záměrů jejího vlastníka, Zlínského kraje. Proto se tyto osoby ani nemohou dovolávat ochrany soukromí, jakou požívají zaměstnanci čistě soukromoprávních subjektů, hospodařících s vlastními soukromými prostředky. Výše jejich příjmů a odměn je totiž navázána na způsob hospodaření žalované, vlastněné Zlínským krajem.

IVc. Závěr

Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že žalovaná je subjektem hospodařícím s veřejnými prostředky, a proto se nemůže dovolávat aplikace § 8a zákona o poskytování informací a jeho prostřednictvím ochrany osobních údajů svých zaměstnanců. Žalovaná jako povinný subjekt podle § 2 odst. 1 zákona o poskytování informací je tedy povinna poskytnout informace o platu a odměnách předsedy a místopředsedy představenstva, a to v režimu § 8b odst. 1 zákona o poskytování informací. Předseda a místopředseda představenstva žalované jsou osobami v řídicích pozicích, které mají podstatný vliv na činnost žalované; v jejich případě test proporcionality provedl již zákonodárce, a to tak, že právo na informace ve vztahu k platu osob v takových pozicích má přednost před právem na ochranu soukromí.

Soud proto obě žalobou napadená rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení. V něm je žalovaná vázána právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.)

Výrok II, ve kterém soud nařídil žalované povinnost poskytnout žalobci informace požadované pod bodem 1. až 4. žádosti, se opírá o § 16 odst. 4 věty druhé zákona o poskytování informací, podle něhož nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Podle § 71 odst. 1 písm. f) s.ř.s. musí žaloba kromě obecných náležitostí podání obsahovat návrh výroku rozsudku. S ohledem na dispoziční zásadu soud vycházel z petitu žaloby, v němž se žalobce jako *dominus litis* domáhal, aby soud nařídil poskytnout informace pouze pod bodem 1. až 4., a nikoliv pod bodem 6. žádosti o poskytnutí informací. Proto soud nařídil žalované povinnost poskytnout žalobci informace požadované jen pod bodem 1. až 4. žádosti.

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Žalovaná úspěšná nebyla, a proto nemá ze zákona na náhradu nákladů řízení právo.

Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za podanou žalobu. Proto byla žalovaná zavázána k náhradě nákladů řízení ve výši 3 000 Kč a to v přiměřené lhůtě.

Ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení pak soud rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na

náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. února 2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu